Daniel Crăciun

Fiii lui Rawser inspirat de o poveste a Egiptului Antic din papirusul Westear

Undeva, departe, în adâncul îndepărtat al Nubiei pârjolite de razele marelui Ra, se afla cândva muntele sacru în care își avea sălașul însuși Khnum, făuritorul și olarul divin. Cum stătea el la roata lui, într-una din zile, făurind felurite chipuri de oameni şi de animale, sau dând noi înţelesuri magiei, auzi vaiet şi simţi întunecare şi durere dinspre ţara Egiptului. Zeul își părăsi atunci atelierul și se aşeză gânditor pe o stâncă, privind în zare prin ceaţa aşternută deasupra fluviului, spre nord.

O frumoasă nubiană, inimoasă slujitoare cu trup de abanos și flori înmiresmate în părul lung și cârlionţat, îi văzu mâhnirea și se apropie de zeu purtând o amforă cu vin și bucate alese.

— Ce vrei tu, Antilopă? o întrebă, blând, Khnum.

— Am văzut mâhnirea stăpânului meu, răspunse ea, și am venit să-l îmbun… Care e pricina ei?… Pot eu, oare, să îi înveselesc sufletul?

— Vai, ţie, făptură a Nubiei arzătoare, Leagănul Vieţii… Am avut o viziune și am văzut cum suferă ţara Egiptului sub jug străin… Privirea mea s-a dus, deodată, în viitor, și am văzut, ca în lumina unui fulger, cum înșiși zeii sunt dărâmaţi de pe soclurile lor și înlocuiţi cu zei străini. Am văzut cum urmașii frumoșilor tăi fii vor fi duși în lanţuri de fier, într-o îndepărtată și grea sclavie. Am văzut timpuri când zeii vor dispărea unul câte unul și doar buna Isis, Regina noastră, va lupta singură cu şarpele Apophis, Răul Suprem… Şi, cu toate acestea, oamenii nerecunoscători o vor ignora și huli…

Nubiana își plecă fruntea, întristată. Părul ei, revărsat, atinse piciorul sprijinit pe stâncă al zeului.

— Stăpâne, zise ea, iartă îndrăzneala unei fete umile! Dar, dacă viitorul se arată atât de cumplit, de ce nu te întorci la roata ta, să făureşti chipurile potrivite să-l îndulcească?

— Câteodată, nu-i suficient ca zeii să-şi facă datoria statornicită de Marele Atunci, Cel Ascuns, de a sta de veghe la echilibrul lumii... Atunci se cer împlinite alte fapte şi chiar să luăm chip uman.

— Dacă e aşa, prea-mărite stăpân, încingeţi-vă trupul cu pielea de leopard şi coborâţi pe pământ, în chip de mare preot şi rege!

Cum ar fi putut să înţeleagă o fată nubiană durerile zeilor? Sufletul ei simplu slujea cu drag, însă, pentru un zeu, forma umană e una dintre cele mai cumplite încercări.

— Voi pleca o vreme, da... Tu, Antilopă, veghează să fie dereticat în fiecare zi sălaşul magic al olarului, căci eu voi pleca spre nord, în tărâmul înalt al lui Nut, unde locuieşte Isis!

La una din înaltele porţi ale tronului lui Isis, Stăpâna Cerului, se aflau trei întrupări ale luminii, trei zeiţe de o negrăită frumuseţe: Nephtys, veghetoarea, sora geamănă a lui Isis, Heket, zeiţa ce avea în grijă naşterea pruncilor, şi Meşkhenet, ursitoarea. Trebuie spus că cele trei lumini erau, de fapt, surori, ca reflectări diferite ale aceluiaşi principiu al dragostei Divinei pentru tot ce-i viu.

— Ce gând te aduse, frate, în înaltul Nut? întrebă Nephtys, la sosirea olarului Khnum.

— O, voi ştiţi la fel de bine, iubite surori, că Egiptul, ţara cea dintâi întemeiată de noi, este ocupată de regii cruzi de la răsărit, pe numele lor de Hicsoşi, care îşi mai zic şi regi ai pustiului. Egiptul geme de prea mult timp sub jugul cruzimii şi al minciunii, iar dacă această ţară nu va mai cunoaşte înţelepciunea pentru a fi răspândită în lumea oamenilor, aşa cum a fost statornicit de Ra, zeiţa Maat, Dreptatea, va fi ucisă. Ciclul judecăţilor şi reînvierilor ar putea fi întrerupt... Tărâmurile sufletelor şi ale zeilor, de la cel întunecat al lui Osiris, până la cel înalt al lui Ra, ar fi răsturnate, şerpii infernali se vor târî pe pământ, iar Nimicitoarea va păşi în plină zi! Pentru un om sau o ţară, o încercare, chiar aspră, e câteodată îngăduită. Însă distrugerea definitivă a ordinii şi dreptăţii ar sluji Răului Suprem, Şarpelui...

— Taci, ştim... – îl opri Nephtys.

Răul Suprem nu trebuia numit în înaltul lui Nut, căci ar fi fost ca şi când i s-ar fi acordat puteri într-un loc ce trebuia ferit pe veci de influenţa lui.

— Destul că buna Regină urcă zilnic în Barca Veşniciei ca să înfrunte răul nefiinţei, alături de Thot, Osiris, Horus, Anubis… de Seth, şi de toţi zeii! Cât mă doare când o ştiu cum se istoveşte…

Khnum, zeul Elefantinei, ştia că, la începuturile Lumii, lupta cu răul părea o uşoară şi plăcută vânătoare. Urcaţi în Barca Veşniciei, zeii străpungeau trupul lui Apophis în milioane de locuri până când era silit să se retragă dincolo de marginile materiei. Acum, Lumea îşi pierdea puterile, iar ei ajunseseră să resimtă încordarea zilnică de a opri haosul.

— Ai văzut-o şi tu, Nephtys? întrebă Khnum.

Lumina zeiţei păli o clipă.

— Da, frate, mi s-a arătat profeţia…

— Trebuie să-l vorbim!

Zeiţele înţeleseră că trebuie să o prevină pe augusta lor soră despre înmulţirea viziunilor şi a semnelor profetice. În acest timp, tărâmul ceresc căpătă o nouă strălucire, iar florile sacre de lotus se deschideau să absoarbă lumina. Scarabei strălucitori vibrau din aripi aurite, anunţând zorile pe pământ şi umplând cerul de cântecul recunoştinţei că Regina s-a întors încă o dată victorioasă. Înţelepţii cunoscători ai muzicii divine rotiră sferele cu desăvârşită pricepere, dând naştere unui cântec duios ca o chintesenţă a trilurilor şi chemărilor lumii vii.

Zeiţele Heket şi Meşkhenet, mai apropiate de umanitate, aproape că plângeau de bucurie. „Ea este aici, este aici, s-a întors!” părea să exprime totul în jurul lor. Cerul strălucea într-o lumină înnoită, iar Pământul, pentru o clipă, uita durerile.

— Când te gândeşti cât a suferit, în divinitatea ei, înmiit faţă de o muritoare, pentru a apăra întreaga fire! exclamă Nephtys.

— Fiinţă desăvârşită de lumină, tip şi esenţă deplină a zeilor şi zeiţelor, apărătoare a firii şi deţinătoare a cuvintelor de foc, îţi purtăm Ţie recunoştinţa şi dragostea noastră! completă Khnum o rugăciune, izvorâtă din inima a milioane de fiinţe.

Zeităţile înaintară prin Sala Hipostilă, o antecameră a Marii Săli a zeilor din Nut. Acela era locul unde aveau să o întâlnească pe Isis. Coloanele înaltelor jerbe de lumină se înălţau până la tavanele boltite asemeni norilor galactici, din cerul preaînalt unde sufletele drepţilor, victorioşi la judecata lui Osiris, se pregăteau pentru eterna reînviere. În lumina diafană a ordinii neperturbate înfloreau sicomorii, petale şi

miresme de flori plutind, pretutindeni, de jur-împrejur. Alături de ei, zeii simţiră Prezenţa Discretă, entitatea vizibilă şi, totuşi, abia percepută, a unei alte fiinţe de lumină. Era chiar aura îndepărtată, pe care o recunoscură imediat… Regina însăşi se afla încă departe, în apartamentele ei.

— Te salutăm pe Tine, Cea mai luminoasă decât toţi zeii!… glăsui Khnum.

— Sunt alături de Voi, frate! Ce zvon te-a făcut să laşi atelierul magic de pe munte?

— Zvon de durere din Egipt, Stăpână, ţara pe care Tu însăţi ai întemeiat-o, împreună cu Osiris! Dreptatea lui Maat şi ordinea lumii sunt în pericol!

— Va trebui să ne întrupăm din nou, frate, să coborâm în Egipt… Cu toate acestea, nu putem interveni direct, căci, în acest ciclu, hotărârea nestrămutată a lui Ra a fost ca oamenii să apere Dreptatea pe Pământ prin puterile lor.

— Ştim, Regină divină, dar şi hotărârile nestrămutate ale zeilor pot fi schimbate prin rugăciuni fierbinţi!

— Fără îndoială, căci Omul este parte importantă a creaţiei lui Atunci… Zeii vor să îl aducă în Barca Veşniciei, pentru a-l avea alături în lupta lor. Iată însă că, în nenorocire, oamenii au uitat de altarele noastre!

— Să le aducem aminte, deci, de ele!

— Să îi alegem pe cei buni şi demni să le aducă aminte, frate! Vă aştept în Marea Sală, în falnice veşminte omeneşti!

— O, Stăpână, necruţătoare eşti! bombăni Khnum.

Pentru el, fin cunoscător al magiei naturale, transformarea nu era chiar atât de anevoioasă, însă Zeul Elefantinei era preocupat de durerea zeiţelor, cu deosebire de Nephtys, sora geamănă şi cea mai fidelă imagine a lui Isis. O fiinţă cerească, un zeu, conţine în starea lui deplină o putere extraordinară, concentrată, o energie de neimaginat pentru muritori. A-i cere să îmbrace formă umană înseamnă a-l sili să-şi lepede marile puteri aproape cu totul, lucru tot atât de greu cu a trece elefantul prin urechile acului. Nu e de mirare că zeii, când se află pe pământ, sunt trădaţi, uneori, de statura lor uriaşă, pentru că se îndură anevoie să renunţe complet la puterile supraomeneşti. După cum şi revenirea, din om, înapoi, în starea de zeu, era cel mai dureros lucru care fusese inventat în Univers.

Ei, dar ce privelişte ar fi fost, pentru ochiul omenesc, apariţia celor trei zeiţe, în veşminte muritoare! Nephtys cea înaltă, cu părul auriu şi ochi de peruzea, era îmbrăcată într-o rochie lungă diafană, cu o centură fină împletită măiestrit şi coliere de perle şi scoici mărunte, frumos colorate. Heket era o frumoasă brunetă cu părul lung şi bogat, tot în rochie diafană, având brăţări pe mâini şi coliere din agată sângerie şi opal. Meşkhenet, ursitoarea, era o roşcată cu părul de foc şi ochi de jar, îmbrăcată în rochie scurtă până la genunchi, strânsă pe trup, cu flori roşii pe fond alb, şi podoabe din pietre ca cele de ametist. Căci e greu de spus dacă zeiţelor, prinse în învelişul de femeie, doar le plăceau podoabele sau îşi ascunseseră în mărgele o parte din farmecele şi puterile lor. Lui Khnum nu-i fu prea greu să ia aspectul unui tânăr nubian, cu trup de negru înalt şi musculos, având o simplă pânză în jurul şoldurilor.

— Ah, ce v-aţi gătit aşa, credeţi că veţi coborî pe Pământ în chip de prinţese? Cine are nevoie de prinţese într-o ţară încercată? le mustră vocea tânără a unei adolescente ce apăru îndată după un paravan.

— Dar, tu, cine eşti, să ne cerţi? întrebară zeiţele.

— Sunt Bes, trimisa lui Isis!

Bes era o zeitate minoră, patroana pisicilor. Nou-venita vorbise obraznic suratelor ei divine, de rang mult mai înalt. La fel cum îi era vorbirea, avea ţinuta cât se poate de lejeră, o simplă pânză cu ciucuri în jurul şoldurilor, fără alte podoabe decât o panglică aurie peste talie şi o ghirlandă de flori mici la gât.

— Dar ce vom face, sub ce chip doreşte Prea-Mărita să apărem oamenilor?

— Veţi fi dănţuitoare, veţi merge din casă în casă, să distraţi pământenii, le cântaţi, le dansaţi, ca să-i cunoaşteţi mai bine! Luaţi-vă, harpele, lăutele, sistrele şi tamburinele şi aduceţi-vă aminte de sărbătorile fără pereche ale Egiptului! Avem noroc că unchieşul Khnum duce tot greul!

— Şi tu mergi cu noi, Bes?

— Păi… să mă gândesc… sunteţi în stare să distraţi pe cineva?… Hmm, murmură, examinându-le… nu cred! Bineînţeles că trebuie să merg şi eu!

Dacă nu le-ar fi deranjat cu obrăznicia, Bes era o copilă încântătoare, de cel mult şaisprezece ani, mică la trup, dar minunat

proporţionată şi fremătând de energie, cu surâs dulce şi ochi de culoarea intensă a mării în zile de furtună. Pletele ei şaten deschis se aşezau în şuviţe neîmblânzite, când într-o parte, când în alta, a umerilor delicaţi.

— Dar unde e Regina noastră? întrebă Nephtys.

— A spus Regina că merge Ea însăşi, acum? Eu vă voi conduce!

Zeiţele înghiţiră în sec, iar Khnum se amuză de încurcătura lor.

— Ştii dansurile oamenilor, Bes? întrebă aşa, într-o doară, ursitoarea.

— Fireşte că le ştiu, izbucni Bes, conducându-şi suratele mai mari spre ieşire, pe podeaua magică. Ştiu dansurile şi cânturile de sărbătorile Sed şi Opet, care se ţin în cinstea zeilor, ca şi dansurile acrobatice, când se dau petreceri în casele avute. Piruete, salturi, roata, aplecarea pe spate, legănatul din şolduri şi scuturatul pe ritmuri, în timp ce voi încingeţi harpele şi tamburinele! Chiar ar trebui să vă încerc, să nu-mi faceţi vreo ruşine!

— Se pare că ne-am pierdut vremea cu îndatoririle noastre, în timp ce pisicile te pot învăţa mai multe decât zeii! pufni Meşkhenet, cu năduf.

Între timp ce ieşeau pe o terasă vastă a palatului ceresc, Bes privi spre înalt.

— Credeaţi voi, oare, că Isis nu ştie dansul?! şopti mica făptură, spre cele trei zeiţe.

Din înaltul cerului se auzi un şuierat şi un glas grav şi toţi tresăriră, mai puţin Bes.

— Mamă, sunt gata! glăsui Horus, Şoimul, pregătit să îi poarte în zbor pe spatele lui uriaş, spre tărâmul oamenilor.

„Regina!” murmurară zeiţele, plecându-şi capetele, cu obrajii în flăcări. „Cum de nu Te-am recunoscut?”

— Slăvită fie Stăpâna noastră, Mare Magiciană, neîntrecută-n şiretenii! întări Khnum, împovărat de bagaje.

Au trecut luni în care neobişnuita trupă de artişti a străbătut Egiptul câştigându-şi traiul cu dansul şi cântul, dar şi tămăduind suferinzi sau ajutând nevoiaşii. Au mers de la templele lui Khnum, aflate lângă prima cataractă, până în nord, în delta Nilului, luni de zile care, bineînţeles, în cer nu reprezentau decât câteva ceasuri. Isis, copila înţeleaptă, glasul fără pereche şi argintul viu al trupei, poposi odată pe o insuliţă de pescari, lângă Elefantina, şi desenă cu degetul, pe

o stâncă, ankh-ul, Semnul Vieţii. În razele apusului semnul căpătă strălucire, intrând înăuntrul pietrei, iar întreaga insulă fu cuprinsă de un freamăt.

— Aici voi avea un templu, când va sosi timpul potrivit – şopti Ea.

— Templele noastre vor fi distruse de mult, pe când al Tău va dăinui – răspunse Khnum.

— O lumină târzie pentru cei singuri, în apus…

Pe drum, zeii au dăruit veşminte şi podoabe propriilor lor temple, ei cumpărându-şi alte straie, de la oameni. Lucrurile făurite în cer urmau să împodobească statuile de divinităţi, creând vibraţii protectoare, favorizând vindecări și viziuni, ajutându-i pe cei cu inima curată să găsească răspunsuri la întrebări.

— Ţara este pregătită acum pentru a se elibera de hicsoşi! îi împărtăşeau zeii părerea lor lui Isis.

— Am îndreptat spicele aplecate de furtună, dar nu am găsit legătura care uneşte snopul.

Într-un ceas al înserării, pe când rătăceau pe străzi prăfuite ca să găsească adăpost, bătură la uşa casei unui preot din Mendès, Rawser. Preotul însuşi le deschise, dar se vedea că este abătut, neras, cu veşmintele în neorânduială. Isis, înconjurată de frumoasele zeiţe, i-a cerut găzduire. Ele îi înfăţişară sistrele, şiragurile zornăitoare şi promiseră că, în schimbul adăpostului pentru acea noapte, îi vor înveseli cu cântece şi dansuri pe cei din casă.

— Vă mulţumesc, frumoaselor străine, răspunse preotul, v-aş fi primit cu dragă inimă, căci chipurile voastre curate îmi arată că sunteţi de încredere, dar nu putem acum! Veţi primi de la servitoare pâine şi bere proaspătă şi vă rog să ţineţi drumul, până la han.

— Dar care este supărarea Luminăţiei tale?

— Stăpâna casei, Radjedet, soţia mea iubită, se chinuie de azi dimineaţă în durerile facerii, iar moaşele nu reuşesc să o ajute! E deja târziu şi mi-e teamă să nu piară!

Atunci, copila grăi:

— Îngăduie-ne nouă să o vedem, surorile mele şi cu mine ne pricepem să moşim şi am ajutat la multe naşteri în locurile pe unde ne-au purtat paşii!

— Ce-aş mai avea de pierdut? răspunse preotul. Poate zeii sunt cu voi… duceţi-vă!

Zeiţele pătrunseră în odaia lui Radjedet, care nu mai rămăsese decât cu servitoarea, căci moaşa plecase. Ele o trimiseră şi pe servitoare afară din încăpere, să aducă apă, apoi închiseră uşa camerei. Isis se aşeză înaintea femeii, Nephtys înapoia ei, iar Heket grăbi naşterea.

Şi Isis spuse:

— Nu te arăta prea voinic (user) pentru sânul ei, căci vei avea cu cine să-l împarţi! Numele tău va fi Userkaf (Voinic este sufletul său)!

Pruncul îi alunecă în mâini: era un copil lung, cu oase puternice, pe care zeiţele îl spălară, îi tăiară buricul şi îl aşezară în coşuleţ. Meşkhenet se duse şi îi ursi:

„Tu, Userkaf, vei fi un destoinic luptător, generalul victorios care va elibera ţara Egiptului!”

În vremea asta, zeul Khnum insufla sănătate, prin ştiinţa lui magică, în trupul copilului. Servitoarea, care veni să lase la uşa camerei un lighean cu apă, băgă de seamă că s-a născut un prunc şi curiozitatea nestăpânită o făcu să privească printr-o crăpătură dintre scânduri.

Iarăşi Isis se aşeză înaintea mamei, Nephtys înapoia ei, iar Heket grăbi naşterea. Cum o nouă naştere tocmai urma să se petreacă, Isis rosti:

— Nu întârzia în pântecele mamei tale, căci Egiptul te aşteaptă, micule prinţ! Te vei numi Ahmose, căci te-ai născut sub semnul lunii noi!

Pruncul nou născut îi alunecă în mâini, iar zeiţele îl spălară, îi tăiară buricul şi îl aşezară între patru cărămizi. Meşkhenet merse la el pentru a-i ursi:

„Tu vei fi rege, Ahmose, peste ţara eliberată de fratele tău! Aşa cum stai acum între cărămizi vei domni ani îndelungaţi, chibzuind cum să ridici oraşe şi temple neasemuite pe Pământ!”

Ursitoarea urzise soarta celui mic în Cuvântul Puterii, după hotărârea divinei ei surori. Khnum îi insuflă sănătate prinţului abia născut, în timp ce slujnica de după uşă se ţinea să nu leşine de mirare.

Încă o dată Isis se aşeză înaintea mamei, Nephtys înapoia ei, iar Heket grăbi naşterea. De astă dată, copila divină grăi aşa:

— Nu fi posomorât că eşti ultimul, Keku, căci ceea ce a rămas pentru tine nu are preţ mai mic!

Pruncul alunecă în braţele ei protectoare, iar zeiţele îl luară cu grijă, i se tăie buricul, fu aşezat şi spălat. Pe acest copil, ultimul născut,

însăşi Isis îl ţinu în braţe cât Meşkhenet îi rosti ursita:

„Tu, Keku, vei trăi o sută zece ani, vârsta drepţilor în ochii Zeiţei! Gândul tău va străbate cărări neştiute şi îi vei adora pe zei privindu-i în faţă. Visele tale vor fi cioplite în piatră!”

Khnum îi dărui şi acestui copil suflarea de sănătate şi viaţă lungă, în timp ce servitoarea îşi prinse gura cu amândouă mâinile de teamă să nu scoată vreun sunet, de uimită ce se afla. Cum Radjedet, istovită, adormise pe loc, zeiţele ieşiră din cameră să îl anunţe pe Rawser:

— Bucură-te, Rawser, preot cu inimă înţeleaptă, căci ţi s-au născut trei fii!

— Oh, străinelor, şi tu, falnice nubian, ce răsplată vreţi de la mine? Casa mea este prea umilă pentru binele pe care mi l-aţi făcut!

— Cinsteşte zeii, Rawser, dă bună creştere fiilor tăi şi rămâi în pace!

Rawser puse să fie ospătaţi şi, zei şi oameni, înnoptară. La plecare, Isis îşi desprinse de la gât ghirlanda de flori nemuritoare, aduse din cer, iar Khnum împleti din ea trei cununi mici.

— Rogu-te, păstrează aceste cununi într-o lădiţă, dar aşază-le pe capul fiilor tăi dacă sunt bolnavi, de ziua lor, şi ori de câte ori aveţi vreo sărbătoare! ceru Isis.

Preotul recunoscător închise cununile într-o ladă mică pe care o duse într-o încăpere încuiată. Cum străinii au plecat curând, slujnica, Thabica, nu ştia cum să deschidă acea încăpere… Într-o zi, când Radjedet i-a cerut nişte vase de bucătărie, şi-a convins stăpâna că numai în acea încăpere se puteau găsi. Cum Radjedet fusese prea obosită după naşterea grea, abia acum, îndemnată de slujnică, deschise lădiţa cu cele trei cununi şi văzu uimită că florile erau încă proaspete, adiind mireasme fine, iar în preajma lor se auzea, încet, o muzică cerească. Înţeleapta Radjedet porunci slujnicei să pună cununile la loc, să înfăşoare lada în piele ca să le ferească de gângănii, şi încuie încăperea.

Când se întoarse Rawser şi află de la soţie întâmplarea, înţelese încă o dată că o binecuvântare fusese dăruită casei lui şi aduse laudă Celor Preaînalţi. Dar asta nu o ferici pe slujnică. Devenise tot mai leneşă şi iscoditoare şi se purta ca şi când i s-ar fi datorat ceva pentru a nu divulga un secret ruşinos. Amintea mereu de cununi fără să fie nevoie, cu şoapte şi aluzii nepotrivite, exagerându-şi rolul de mare

„confidentă”. Faţă de cei trei copii prinsese ură, avea o comportare înveninată, până într-o zi când s-a purtat atât de urât cu unul dintre băieţi încât Radjedet, supărată, a ameninţat că o alungă.

Slujnica a plecat înfuriată la fratele ei, plugar, să se plângă:

— Ha, poate să-mi facă ea mie una ca asta? Poate nu ştie că eu am auzit ursita fiului ce ar urma să devină faraon, împotriva regilor Avans-ului… Dacă mă duc la Ioasaf Bărbosu, comandantul hicsos, mă va acoperi cu aur! Iar ca dovadă o să am chiar cununile din casa lor. Cununi ce se cuvin prinţilor, nu fiilor lui Rawser! Chiar e un prilej fără pereche!

— Taci, nesăbuito! Taci! o certă fratele ei, în timp ce lega nişte snopi de in Cum să ameninţi tu casa unde te afli la adăpost ca şi pe bunul stăpân care te-a luat din coliba părinţilor noştri?

— Tu nu vezi decât munca câmpului! Eu am ceva de valoare, pentru că am ştiut să aflu, şi voi primi o casă şi servitori în schimb, iar tu vei sta tot aici, în balegă! Şi ştii de ce? Pentru că eu sunt isteaţă şi profit de prilej, pe când tu gândeşti precum vaca pe care o mulgi şi o speteşti cu aratul!

Fratele femeii se înfurie şi îi trase o palmă grea, de om învăţat cu munca. Thabica se răsturnă într-o băltoacă şi începu să-şi blesteme neamul de slugi din care se trăgea. Atunci, el mai luă un snop de vrejuri şi o plesni de câteva ori peste părţile dinapoi, pe când încerca să scape. Nu era om învăţat, dar, ca egiptean, nu-i plăcea să audă de hicsoşi sau de turnătorii, în familia lui. Şi, mai ales, nu accepta să-i fie jignită vaca, animalul iubit al zeiţei Hathor!

Femeia se duse la fluviu să se spele, hotărâtă, de data asta, să le arate la toţi ce poate. Cum se spăla, blestemând şi suduind pe marginea apei, dintr-odată, din fluviu, ţâşni un crocodil care o trase la fund.

Fratele femeii a văzut, dar n-a mai avut ce să facă. A plecat de la câmp către casa lui Rawser, unde o găsi pe Radjedet plângând, cu capul pe genunchi.

— Stăpâno, ce-ai păţit? întrebă el.

— Din cauza Thabicăi, sora ta, plâng, căci a plecat ameninţând că ne va pârî! Cruzii aceia de hicsoşi ar putea să-mi omoare fiii!

Atunci, el coborî capul, spunându-i:

— Într-adevăr, nefericita a avut acest gând, dar am certat-o şi, cum nu s-a liniştit, am bătut-o rău, iar ea s-a dus la fluviu să se spele. Acolo, în faţa mea, a fost răpită de un crocodil! Moartea ei îmi apasă

sufletul, dar a fost vrerea zeilor.

— Chiar trebuia să se întâmple aşa, frate Khnum? întrebă Isis.

— Nici mie nu-mi place finalul ăsta, însă zeul Sobek, prin crocodil, a jucat rolul neînduplecatului Destin, păzind Dreptatea. Drumul pe care pornise acea fiinţă o ducea spre distrugere… Dacă ajungea să trădeze, după ce ar fi dat informaţia, cu siguranţă, primea batjocura, iar, la judecată, sufletul ei îngreunat ar fi hărăzit-o morţii veşnice. Aşa, kha-ul ei are calea deschisă spre renaştere, pentru că n-a apucat să ducă la îndeplinire ticăloşia!

— Oare e vina noastră că Legile cereşti nu sunt îndeajuns de clare pentru muritori?

— Ce vrei să spui, Divină Regină?

Isis nu răspunse. Era ceva ce o frământa de mii de ani. Dacă se întâmplă să afli, fie şi din greşeală, tainele divine, de vei încerca să le foloseşti egoist pentru plăcere ori câştig, vei fi comis cel mai greu păcat, căci amestecul meschin înjoseşte planurile Zeilor şi compromite lupta lor perpetuă cu Răul, cu extincţia completă. Adevăraţii cunoscători sunt retraşi, trăiesc modest, ferindu-se de câştiguri peste nevoi, şi nu vor, cu niciun chip, să „profite” de cunoaştere, tocmai pentru că înţeleg rosturile lucrurilor. Profitul ascunde, de cele mai multe ori, o trădare. Unicul scop permis al bogăţiei, când e dăruită de divinitate, este căutarea răspunsurilor la marile întrebări. Egiptenii au excelat în această privinţă, oferind lumii un tezaur nepreţuit. Şi, totuşi, în ciuda nenumăratelor tragedii, pentru foarte mulţi, această lege simplă pare greu de înţeles.

Notă finală: Aproximativ în anul 1570 î.Hr. faraonul Ahmose I-ul a reuşit să-i alunge definitiv pe hicsoşi, în urma unor lupte întinse pe mai mulţi ani, în care şi-a pierdut fratele. Ah-mose înseamnă „Luna s-a născut”, iar numele de tron a fost Nebpehtyre („Stăpânul puterii este Ra”). Este considerat întemeietorul Noului Regat şi al dinastiei a XVIII-a, ai cărei regi au domnit timp de trei sute de ani, din ea făcând parte Tutankhamon şi, ultimul, Horemheb. Lui Ahmose I-ul i se atribuie o domnie de 25 de ani, marcată de campanii militare victorioase şi de reluarea marilor construcţii de temple şi fortăreţe. În perioada dinastiei a XVIII-a, Egiptul a devenit un imperiu şi au fost create opere care dăinuie şi astăzi. (după Peter A. Clayton, Cronica faraonilor) Pentru a respecta adevărul trebuie menţionat şi faptul că Bast (Basted), protectoarea pisicilor, era o zeitate importantă a

panteonului egiptean, înlocuirea ei aici cu un personaj minor, Bes, fiind o licenţă literară, dar în spiritul unui anume sincretism religios.